

Sunnudagurinn fyrsti.

Fyrir 60-70 árum og áður fyrrum var dagur þessi
sinn hinn mesti hátíðisdagur ársins, jafnvel í
bæði við fjöla- og víðars hátíðarnar eða þó réttis-
fæðingar, en þetta voru í rannum og voru sinn hátíðis-
dagurinn, sem almenningsur átti að fagna; mátti þá
gera sér dagavinnu á þessum, fættar en endarar og
var það gjörð á yfirska hand.

Annars mátti svo segja, að allir dagar ársins vöru
hátíðisdagar hvers einasta manns, og sem vit og
þrootta höfði náð til þess að geta notið þeirra,
jafnvel druggins litla, sem fætti að leggja hlunnunum
þannan vid eða aftur, undan stöðum eða stöðum, sem
manni voru að setja á flöt eða draga á hand eða þá
hlunnunum litlu, en fætti að þessu höert sadningar.

Frojd milli biddar og bejar, því þá var vinnan
ávallt hátíðsáttid fyrir alla, yngri sem eldri og
í henni fengu flestir fullnægjandi á eyru þátt og
yndisbót, bati þeir, en heima áttu í söstirum,
sem þeir, en vid fjórum voru. Vinnu, og aftur vinnu,
var líkvegt þeirra. allra, gjótt og heilagt, því henni
væð sigi hjá skinnist á hátíðis dögum ná þatgunn,
hversu hátíðlegur sem þeir dagar voru annars.

Ein þann voru þá þó eðru afgrudin hátíðis dagar, sem
gjálfsagt var að voru í minnum höfðin og þá einh-
vinnu Sunnudagurinn fyrsti fyrir börnin og unglingana
og svo þá, en ein þannig voru. Væður síðan að

Þessi fjórhöfundur á sunnudegi fyrsta, rísum um sunnudegi
 á blaði á stöðinni, þó, sum ánn daga, en eitthvíl var
 fyrri á á fjórhöfundinum. Var þó farið á bresta af
 daga og svo laus. Á tíðid, á þessum tíðum var bresta á vaxan
 fyrri um nóttum og daga hálft á stöðinni á nóttum.
 svo lausgi. Höfundur um þá og ein líkur líkur, náttúran
 þessi á fari, sum ar ríðinu fyrsta, hvort samur fyrri
 vaxan og sumur, enda var það, af svo vand, ótrúmerkni
 um það, á þá yði málmyta kúspænni og kóttu bresta og
 meiri. Þá voru og fyrsta daga fyrsta sum ar ríðinu
 á þá síðan eftir bresta vaxan og merkni bresta, þá eftir þá sam
 vaxan var fyrsta sunnudegi á sunnudegi, þá bresta bresta,
 þá, sumur var eða sumur á stöðinni eftir þá sam vaxan.
 fyrsta sunnudegi á sunnudegi og stöðinni bresta eða bresta
 vaxan og vaxan fyrsta sunnudegi á sunnudegi. (Þá
 náttúran um þetta á "Vaxan yði: Ánnu og þá, sam og á
 á þá bresta").

Þessi sum voru bresta á stöðinni og þá sam þá, sum
 og sumur var þá, þá bresta á stöðinni og þá sam þá, sum
 þá sam á stöðinni, en sumur sum þá sam þá sam
 þá sam sumur svo sumur, en þá sam þá sam og
 þá sam af þá sam sumur, þá sam, en það vaxan.
 Síðan var þá sam. Þá sam sumur og var þá sam sumur
 þá sam eða á stöðinni og var sumur sumur. Þá sam
 "sumur daga þá sam", eða sam þá sam sumur og þá sam sumur -
 þá sam, sam, þá sam sumur "fyrri á stöðinni, af
 sumur var á stöðinni; þá sam var sumur sumur "þá sam -
 daga þá sam" og þá sam sumur sumur sumur á stöðinni
 sumur, sumur sumur.
 þá sam var sumur, var sumur daga sumur sumur.

Sattur þá allri stíps og jar hvar á sitt ríki og höfðu
 búið á hlífum eða í gressum eftir andlátum þeirra Gúðinn,
 þá hóttu til deyr og sáddu vörðum höfðingjum. Þá
 var þá og þessu fátta sanda sýna eða hvar þessu
 þessu graut, und ríksinn og þessu hvar á þessu
 hvar affrasu og eð var, þá þessu hvar á þessu
 þessu eða hvar af þessu vinnu, eða vinnu þessu
 í allum dagum eða gegndu vörðum hvar og þessu
 og þessu hvarna í þessu hvar vörðum og þessu
 til, þá þessu hvar vörðum þessu hvar þessu
 þessu hvarna hvarna, þá þessu hvar vörðum.
 Eftir þessu fátta eigi vörðum, vörðum vörðum
 hvar, vörðum og vörðum vörðum.

Þá þessu hvar þessu hvarna þessu vörðum
 vörðum hvarna hvarna hvarna vörðum og vörðum
 þessu hvarna þessu hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna, þessu hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna.

Þá þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna.

Þá þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 þessu hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna
 vörðum hvarna hvarna hvarna hvarna hvarna.

hafirna ríðid þeir lífi áttum?"

Var þessu miðað og tók í ljós lótid, að hvergi annars-
staðar vildi hann fremur vera, fóru handskólar fram milli
dúlla til staðfar. Þingur þeir, að hafi veri í sjúfandi
samningu um að ríða, sem hvarugva fleira mundi
vættu, ef ríða mætti og bádís lifðu.

Að líka lífid þeir svo og um svo þeir líka sam-
ningu, um formáðurinn hafi. Talað við alla þá há-
stafa sína, en hann stóð að ríða til sín vestur-
vestur og vildi hafa, en lína sýndu þeir hann að talað
stóð við.

Það mun von þess stóðu þess og hásetanna hálfu,
að þeir áttu vildi þeir ríða og offer, að hann st. st.
Hann stóð til græna við stóðvæðninguna, þeir hann
væri svo miðuð félagslíkus, að augnu vildi með
hannum vera, og féllt formáðurinn sínu í offer á þess.

Aldrei væð í þess væri, að illlyndi vætt að ósinnu
hann vætt við al hinnu mágu stóðu hafa, en þess hálfu
stóð stóð sína um væri aldri þessu gótt við þess, en í
væri þess samlíða og í afvætt vætt við þess
dunungu við al ríðmannu, þess að í hafi á hendi
þess hálfu þessu vættu: Eyraþessu, að miðla þess
sætt og þessu vættu áttum, svo og áttu í
stóðu hinn vættu. Þessu stóðu vættu, en
stóðu í áttum vættu stóðu vættu, hafi stóðu, stóðu.

Þessu í áttum vættu stóðu vættu, hafi stóðu, stóðu.
Þessu, Eyraþessu vættu hafi, frá 1890 til 1902, og sem
í hendi vætt (á stóðu vætt) vættu. Hafi vættu
hannu vættu vættu þessu og vættu vættu vættu áttum,
þessu frá vættu vættu. Stóðu vættu vættu vættu vættu
stóðu vættu 45-48 stóðu, vættu 12-16 vættu vættu
hannu vættu, en da vættu vættu 10 eða 12 vættu.
Stóðu vættu, að vættu vættu vættu vættu vættu
Stóðu vættu, að vættu vættu vættu vættu vættu vættu
Stóðu vættu, og að vættu vættu vættu vættu vættu vættu

Sjábli. 5

Förum síðan handvot fram og þeim samfara hris
afganga síðverja meðal íttandi og samjandur
drablu hrota annars fulli í mjóði eða víni. Hér
var það bremsi vísis sem veitti samningnum fullt
gildi.

Hinnir þetta innviðalega á hris formu, afgangur
þjóðar síðar meðal Vordurkandabísa og þjóðverja
þegar um jandavíða var dædd eða landeigna, ad
seljandurinn sáðbráði moldarvallo ís lofo síns um í
staut kaupendur, enda um hris það annars um,
sojuna þessi: Ad síns eða vinnu gadi falli: í staut.
Stor. Skóðe á honum, er hafi var um briflega
samninga). -

Katti of þessu draga sí á útlitum, ad í þess fyrst hafi
þad veid moldar mylsna og síðar fullu drýgljans
er nafn var til stöðförlinga munstegnum sam-
ingum í staut briflega síðar og ad hvort þessu síð-
verjan hafi veid síns kemandi þjóðverjans, er
í gildi var heit á sínum hris fyrir báða dila.

hefur á hafi fyrir því, að hafa sem allra mest gott af
 síu líðu, hveit ius an síms vécanda, enda von
 þar margir dröflegir og gáðir drögur, sívinnandi,
 hindusunnir og ótraudir til að odia við him, í ömum-
 þessum efsta og þrinni söllum strönda Indverlands-
 undirlundisins.

Þar laddi margir unglingarinn, hött lígi vori
 hann hár í lofti, að neyða krafta sína, þoga við
 drina, draga þunga stjóra og línur með fíotri í
 hoxyn járni og síðan að hefja lína þannig með
 stranni og vindi, en þó var strannurinn oft svo
 þungur í Sundumunni, að hött höldu vori léfráðar,
 Steinmarladi elti, fyrri en tjóinnir síðir undir
 stjörvid og flreyttu því áfram, oft und miltum hrada
 yfir til vestra Elduhr 992.

Þetta „stóla“ getur lígi þessum meir fyrir unglinga en
 þann, að hafa átt eða megra líga við þó en fíotrika sína
 þannu voru oftast fyrir hendi og eignarhóffsin.
 Þar laddu þeir í „gá til vaddur“, veltja sjó og veltast
 ymsum áföllum; þeir voru gladdir og gummreifir, í
 hoxyn sem gáttu, enda munu margir þeirra líga bjartar
 og gáðar endurminningar að þessum í þessum sínum þó þeir
 þessum, en þó ein þessum fél og lífi þeirra og þessum þessum-
 sínum athöfnum.

9.
Kásetar línas er höfðar stótt hlað og þar um töginn
og lífad í smiljunum, en mið voru þeir flestir komnir
heima í búið sína og sofnaðir, nema Snævi, sem búið
þess d'ejó, hvern endir þar á yrdi.

Fornáðurinn hafði einnig sofnað í kórnum sínum, en
var mið valinn með fleiri fregu, á Bláandur vadrí korr-
inn fram og mið vadrí hinni korrinn til þess, á stífla
hæfangi þvi, so hann hefði meðferðis, Brenni vísinn
og lunnunum.

Þeir stóðar höfðar kaddi í búið sína, komið so þvi
í andvísinn, inn um alla lóðar laupana, til þess d'
ejó og heyrta hval þann þvi, á þess nokkurn yrdi þvi
var.

Snævi fornaður sat mið á klettum brenni í korrinn sínum;
Kæðljóstrýro ein loyði á stórum kottis hána og áttu þetta kottis-
inn var þar mið lunnunum enda okkurrinn. En í milli
Kvíða sé og í Kjálta sínum hafði hann flog eitth stótt,
Kúfad og lunnunum, en til fóta sé mið flog innur og minni;
var þið sodningarflog hásetu hána, og þess hann mið eitth
biðinn og eitth þvi fram og kaddi nokkurn lunnunum in stótt
freginn í hinni minni, mið jafna þega margan í hvern þvi.
Kallan mið fornaðurinn fram í dinnunum og segi:

104
7. löggjinn
"Er nokkurn glettar valandi, þiltar? Viljið þið eitth
Koma þingad og þess á mið Brenni vísinn og yttar?
Enginn var aði, nema Snævi, en fornaðurinn og segi:
"Þeir eru allir sofandi, en ég stótt þess á mið minni; og er
brenni á búið eftir henni í allan dög og enginn áttu þess."
"Þessid, ejóstrýrotil þitt! Gfaðu svo mið freginn til
þessanna, en eftir mið eitth er þvi þvi. Hérna er áttu
lunnunum hána þessna Þessid í korrinn og í þessna þessna
Þessid í Snævi, alltaf hána þessna linnu í búið og ejó
hána þessna, - alltaf eftir vadríttinn hvern og einn, eftir þvi sem var áttu."
"Áttu þessna er þessna svo mið jafna stífla? En gfaðu"

ég ekki þessid lofgina minna? Ég vil heldur stappa
þessum fám kunnunum, ef ég þá þess betur áhíðata
lofgina minna! Það er svo dinnu þá minna og flórinu
svo gleðhætt, að ég er ekki viss um að ég geti þótt þess
það, nema ég fái ljóð."

"Þessid, stólkun, og gæddu min og ég segi þér. Ég er ekki
vissur þvi, að stólkun stundi uppi í hárinu á mið og kafi
á mið þvi, sem ég segi þessid að gæra."

"Þója, þója. Það er mér þá eitthvort; ég get þótt að þessid
til þessid á einu, svo að ég þessid ekki á þessid margar þessid í
þessid myrðis."

"Áhi, sitt á einu! Þessid er þessid þessid þessid!"

Þessid min þessid við þessid og þessid þessid fram eftir þessid min,
nær þessid þessid þessid þessid og þessid þessid þessid þessid
þessid áhíðata og þessid þessid til að þessid þessid og þessid þessid.

Kallar þessid þessid min þessid þessid til þessid og þessid:

"Hvað er min? ~~Þessid~~ Þessid, of þessid þessid?"

"Áhi, það var ekki þessid; ég held að ég kafi þessid min
þessid á minni eða eitthvort þessid þessid, en er min þessid að
þessid þessid þessid þessid þessid þessid minna, sem
þessid þessid þessid, að ég get ekki valid þessid."

"Hvað segir þessid, þessid? Þessid á minni min þessid á minni?
Ég er nokkri þessid þessid minni, að þessid er þessid, sem er minni minni -
min? Þessid þessid og þessid þessid þessid þessid."

"Hann þessid, þessid; en ég stótt þessid. Þessid er þessid
eins þessid þessid minni en við þessid þessid, þessid minni þessid,
að minni þessid þessid þessid minni þessid. Það getur þessid minni þessid
þessid þessid minni, stólkun minni minni, sem að þessid þessid
þessid minni. - En þessid þessid lofgina minna, þessid minni?"

"Ég þessid ekki þessid minni og þessid þessid þessid minni eða
dand þessid stótt, stótt þessid, lofgina þessid. Þessid minni, og

12.

Sudri fardi sig inn ad Kottuninnu, tók þar í miki
 blessuninni "og fíkradi sér svo heft og heft fram
 "effir gler háls gólfium, settið á sínu sitth og sagði:
 "Hanna mí! - Heilau þott af þrenni vinni, og þetta er
 minni og vel í málid! Þetta kalla ég nú sunnar-
 dags veizlu og vel tilvinnu andi ad valla notkred effri
 henni. En svo er hann, blessaður formadurinn;
 hann veit heit manni þessur."

Þessi Karlmann komu svo heit með sínu hnef,
 og tók hver þeirra allt ad þessu málum, en
 frammi í hvidinni heyrðist mældra í Sniðu, en mi
 var þessu ad gela við "lögginu sínu" með því d raulo
 yfir henni Gjóttinnu ein notkredu vinnu, ada þetta
 fyrir minni sér þessu lef þad, en hann hefti lefð í
 ætlu og henni síðan. Hada amannu heyrðist þetta:
 "Þingvinnu is, þad stodi í þessu heftvelli þessu ad þá
 Gjóttinnu í þessu minni, þessu ég var kom þessu ad
 en yfir. Þetta er "þessu vilði" ad Gjóttinnu yfir ad málid
 - við þessu lef þessu minni málid en við þessu - en
 svo minni einu þessu stadi þessu - og þad þessu þessu
 sýl þessu: "þessu fylldist þessu minni: Öll vottu í
 þrenni vinni!" - þetta er minni þessu, þessu minni þessu, enda
 þessu þessu minni, og vottu þessu minni alla lef þessu, og
 "Öll vottu, ad þessu lef þessu - þessu og þessu lef þessu, vottu
 allt ad þessu minni þrenni vinni, þessu! Gjóttinnu þessu,
 ad þessu þessu þessu þessu ad þessu þessu og þessu þessu, og
 þessu vottu þessu þessu þessu af þessu þessu; enda yfir þessu
 vottu en þessu og þessu vottu þessu þessu ad þessu; -
 þessu vilði þessu þessu!" -
 Sudri sofu ad þessu þessu "lögginu sínu" og sefu þessu!

Þessi östkað. 6. des. 1943. *J. Mattson*